

SUNDHEDS- OG ARBEJDSMILJØPOLITIK

Hedensted Kommunes sundheds- og arbejdsmiljøpolitik skal skabe rammerne for en attraktiv arbejdsplads med god kommunikation mellem ledere og medarbejdere.

Vi ønsker at fremme en sund livsstil for alle, forebygge skader og øge trygheden. Målet er at skabe arbejdsglæde, anerkendelse og tilfredshed for alle medarbejdere – og mere overskud til at sikre kvalitet i vores arbejde for borgerne. Vi betragter dette som et fælles ansvar for kommunens medarbejdere i almindelighed, men som et ansvar for ledelsen i særdeleshed.

Sundheds- og arbejdsmiljøpolitikken i Hedensted Kommune hviler på fem hovedtemaer, der skaber trivsel og arbejdsglæde:

- De gode relationer
- Den sunde arbejdsplads
- Den sikre arbejdsplads
- Den udviklende arbejdsplads
- Personalepleje

I en travl hverdag er vi vant til at have fokus på opgaver, retningslinier og regler – og naturligvis arbejder vi indenfor juridiske, økonomiske og praktiske rammer, som skal respekteres. Men der skal naturligvis også være plads til at løse problemer på nye måder – også selvom løsningen ikke kan slås op i et regelsæt eller en håndbog.

Vi skal med andre ord også sørge for et spillerum til vores sunde fornuft og mavefornemmelse – og det gælder både i forhold til medarbejdernes egne opgaver og til ledelsens beslutninger om den enkelte medarbejders situation og behov. Samtidig skal vi hele tiden være opmærksomme på, om vi fysisk set gør dét, der er bedst for os selv. Vi skal sikre at vores arbejdspladser er indrettet ergonomisk korrekt. Vi skal sørge for, at der er styr på hjælpemidler og teknik, så vi undgår nedslidning og arbejdsskader.

Med et godt arbejdsmiljø – fysisk og psykisk - sikrer vi, at trivsel, samarbejde og gensidig tillid er i højsædet, og i en positiv ånd bidrager vi alle aktivt til, at hverdagen er præget af vores personalepolitiske værdier: Ansvar, dialog og udvikling.

Hvordan bliver værdier omsat til aktiv handling i hverdagen? Det sker kun, hvis alle ledere og medarbejdere støtter og respekterer hinanden i et fælles ønske om at skabe kvalitet, tryghed og tilfredshed. Hver enkelt har et medansvar, men i sidste ende er det summen af mange gode handlinger, der udgør den trygge arbejdsplads, hvor der er plads og overskud til at behandle hinanden godt.

Her kan du læse seks små historier, der udspringer af vores hverdag. Alle historierne viser, hvordan du selv kan medvirke til at tage ansvar og få indflydelse, så din arbejdsdag bliver mere meningsfuld og tilfredsstillende. Men de viser også, at arbejdslivet ikke altid er en dans på roser. Vi møder alle ærgrelser, konflikter og problemer – og så handler det om at træffe de ordentlige beslutninger, som kan hjælpe dig, dine kolleger og dine medarbejdere tilbage på sporet.

Når du har læst historierne, kommer du sandsynligvis i tanker om nogle af dine egne oplevelser på jobbet, og hvad du lærte af dem. Sagen er, at vi kun udvikler os ved at gøre erfaringer. Og netop derfor er det vigtigt, at huske livet i arbejdslivet.

Man behøver ikke at være en ko for at foretage en kovending

Skriften havde tegnet sig på væggen gennem længere tid, men jeg havde ikke erkendt det for alvor. Alligevel må man have kunnet mærke det på mig, for mine kolleger på lærerværelset kunne godt se, at der var noget galt. En dag prikkede de hul på bylden – og jeg benyttede mig af deres omsorg og tillid til at få luft, og det var en hel befrielse. Jeg var nemlig i den ubehagelige situation, hvor det ikke længere er så yndigt at følges ad, eller for at sige det helt kort: Mens hverdagen stadig hang godt sammen på jobbet, hang den i laser derhjemme.

Da jeg noget tid efter havde fået sat gang i den svære proces – skilsmisse, bodeling aftale om børnene – nød jeg godt af mine kollegers opbakning. De lyttede, støttede og gav gode råd, og de støttede mig meget, så jeg kunne møde eleverne med det overskud, som de har krav på.

Da jeg skulle til et tidligt eftermiddagsmøde med advokaten og min kommende eksmand, var kollegerne enige om, at jeg burde have fri et par timer. Men min leder så helt anderledes på dén sag.

”Beklager,” sagde hun. ”Den slags kan jeg altså ikke give fri til.”

”Jamen, vi har jo altid kunnet få fri til sølvbryllup!” svarede jeg. ”Og sølvbryllup kommer jeg jo ikke i nærheden af! Hvorfor kan jeg så ikke få fri til et vigtigt møde om min skilsmisse?”

Min leder vidste godt, at mit hjemmeliv var i opbrud, og også hun havde været en god støtte for mig. Spurgte hvordan det gik. Interesserede sig for, hvordan jeg havde det.

”Man kan ikke længere få fri til sit sølvbryllup,” svarede hun. ”Reglerne er lavet om, så det argument duer altså ikke. Og hvis du skal have fri, skal jeg have fat i en vikar til de sidste to timer i din klasse, og du ved hvor svært det er at få vikarer.”

Jeg orkede ikke at diskutere det, og forlod hendes kontor i rigtig trist humør. Så var jeg jo nødt til at bede om at få mødet flyttet, men den slags er jo ikke så nemt med en travl advokat.

Da jeg havde fri og kørte hjem, skulle jeg lige handle på vejen. Ungerne var på vej hjem fra fritidshjem, men deres far holdt sig lidt på afstand. Beslutningen om skilsmisse var truffet, og for alles skyld prøvede vi at lade være med at slide mere på hinanden end højst nødvendigt.

Min mobil ringede, da jeg var ved at fylde indkøbsvognen. Det var min leder.

”Jeg har tænkt over det,” sagde hun. ”Og jeg har tænkt, over det jeg sagde, med at vi ikke længere giver fri til sølvbryllup. Det gør vi ikke nogen steder i kommunen, fordi vi ønsker så få regler som muligt og så meget fleksibilitet som muligt, det handler om at vi gerne vil basere samarbejdet på tillid. Men jeg har hørt, at mange opfatter det, som om de har mistet en rettighed. Sådan har det

bare aldrig været tænkt. Tværtimod. Og det jeg vil hen til, er altså, at man ikke behøver at være en ko for at foretage en kovending. Hvis du forstår hvad jeg mener ..."

"En ko? Jeg er ikke helt med ..."

"Det jeg siger er, at jeg har ombestemt mig. Du skal naturligvis have fri til det møde. Men ikke fordi du ikke kommer til at holde sølvbryllup. Nej, du skal have fri, fordi du har brug for det."

"Det er jeg glad for," sagde jeg. "Men hvad med vikaren?"

"Det har jeg også tænkt på. Og ærlig talt kunne jeg faktisk godt trænge til at komme ind i et klasseværelse igen, så de timer tager jeg. Hvis du altså lige gider fortælle mig, hvad vi skal lave ..."

Det var en opringning, der lettede, og da jeg kørte hjem, var der én sætning, der kørte rundt i mit hoved. "Vi ønsker så få regler som muligt og så meget fleksibilitet som muligt, det handler om at vi gerne vil basere samarbejdet på tillid." Det er en god ambition for en kommune, for en arbejdsplads, tænkte jeg. Og faktisk også for et ægteskab.

Er reglerne til for mennesker, eller er menneskene til for reglerne?

Hvad er et hjælpemiddel? Ja, i min ordbog er det naturligvis et middel, der hjælper. Men helt så simpelt er det nu ikke. For et middel kan åbenbart sagtens hjælpe uden at være et hjælpemiddel. I hvert fald uden at være godkendt som et hjælpemiddel. Forvirret? Det forstår jeg godt. Her er historien:

Jeg arbejder som social- og sundhedsassistent i en række ældreboliger, der ligger i tilknytning til et plejecenter. En del af jobbet går ud på at hjælpe beboerne med deres personlige hygiejne, og da mange af dem ofte er sengeliggende i perioder, er der hver dag brug for en etagevask i stedet for et brusebad. Vi henter derfor et vaskefad med vand, og tager det med hen til sengen.

Og hvad gør vi så? Så står man der og balancerer med vaskefad, vaskeklud, sæbe og håndklæde og ønsker, at man var en tolvarmet blæksprutte. Eller at man i det mindste havde et bord at sætte tingene fra sig på. Og her er vi ved sagens kerne. Vi kan kun få et natbord, hvis den ældre skal bruge det til at spise ved! Men altså – hvor lækkert er det at blande mad og personlig hygiejne sammen? Jeg mener: vi andre spiser jo heller ikke vores aftensmad på badeværelset.

"Jeg har brug for et afsætningsbord til vaskefadet," sagde jeg til min leder. Men svaret kom hverken fra hjertet eller forstanden, det kom fra ringbindet:

"Afsætningsborde til vaskefade er ikke godkendt som hjælpemiddel."

"Hvad gør jeg så?"

"Kan du ikke bare stille vaskefadet i sengen i mens?"

Jeg så det for mig: Jeg så, hvordan jeg skulle stå bøjet ind over dyner og lagen for at vride vaskekluden op, mens vandet dryppede og skvulpede ned i sengen. Det holdt altså ikke, og det prøvede jeg at forklare. Men svaret var det samme:

"Beklager, men ifølge reglerne kan I ikke få afsætningsborde til det. I kan få natborde til at sætte maden på, men ikke til vaskefade."

Jeg troede ikke min egne ører, og da vi snakkede om det i kaffepausen, var der en kollega der udtrykte det med et spørgsmål, som vi alle kunne tilslutte os:

"Er reglerne til for mennesker, eller er menneskene til for reglerne? Reglerne bør hjælpe os med at hjælpe borgerne, ellers giver det ingen mening.

Heldigvis var der en kollega, som fik en lys idé. Hun vidste, at der henne på plejecenteret stod nogle sengebord og samlede støv på et depot. De ville faktisk egne sig ganske udmærket til at sætte vaskefade af på. Også selvom det ikke var beskrevet i en manual. Og så var der ikke langt fra tanke til handling. Vi gik over på plejecenteret og fortalte kollegerne historien, og inden vi fik set os om, var depotrummet blevet låst op og sengebordene trukket frem.

"Jeg beder pedellen om at komme over med dem, når han lige får tid," sagde lederen på plejecenteret. Men vi syntes nu ikke, at der var nogen grund til at ulejlig ham. Det her klarede vi selv – og få minutter efter var vi en flok kolleger, der rullede og bar en flok natborde fra depotet og over til ældreboligerne. Vi trillede dem ind til beboerne i stille triumf. Nu havde vaskefadene et sted at stå.

Dagen efter gik jeg over på plejecenteret med en kasse flødeboller for at sige tak for hjælpen. Det var naturligvis ikke nødvendigt. Men det var hyggeligt!

"Sørg nu for at passe godt på natbordene," sagde kollegerne. "I ved jo hvad I har, men ikke hvad I kan få!"

“Højere op med knæene, mor!”

Som om det ikke er hårdt nok at have små børn i forvejen ...

Nu kommer Tobias ved gud også hjem fra børnehaven og herser med os. Så skal vi løbe, så skal vi hoppe, så skal vi danse!

Nej, man skulle være et skarn, hvis ikke man satte pris på en institution, der tager ansvar for børnenes sundhed og trivsel på sådan en ambitiøs måde. Men jeg skal da lige love for, at de nye tider i børnehaven også sætter en ny dagsorden hjemme hos os. Men det er nu kun godt.

Det hele begyndte med den nye leder. Hun kom til os i forældrebestyrelsen og sagde, at hun sammen med det pædagogiske personale gerne ville sætte fokus på vores madvaner. Spiser vi sundt nok? For meget sukker? For få fibre? Og får vi nok motion? Og med "vi" mente hun naturligvis først og fremmest børnene – men også os andre, forældrene, personalet.

Hvis man stiller den slags spørgsmål og svarer ærligt, får man jo noget at vide, som man er nødt til at forholde sig til. Og sådan var det også hos os. Vi fandt hurtigt ud af, at de børn der møder tidligt og spiser morgenmad i børnehaven, skulle have noget solidt at begynde dagen på. Væk med det hvide brød, ind med det grove. Væk med den fede sødmælk, ind med minimælken. Og hvad med madpakkerne, som børnene har med hjemmefra? Kunne det ikke gøres bedre?

Jeg må indrømme at projektet fangede, ikke mindst da vi skulle holde Tobias fødselsdag. Jeg tænkte på flødeboller, lagkage, kagemand, slikposer, sodavand osv. Det er jo den slags, man plejer at servere til fødselsdage, når flokken kommer hjem på besøg – og hænger i gardinerne og hopper i møblerne! Men så kom der en opfordring fra børnehaven om at skære ned på sukkeret og skru

op for det sunde. Og vi tog opfordringen alvorligt. Min mand og jeg udvekslede godt nok skeptiske blikke da Tobias og kammeraterne kom hjem til hans fødselsdag sammen med pædagogerne. Hvad ville børnene sige til menuen: En "kagemand" af pizza, grovboller, agurk og gulerødder. En flaske kildevand til at slukke tørsten – og en enkelt slikkepind af gå hjem på.

"Tror du, at det er godt nok?" spurgte jeg.

"Den var aldrig gået, da jeg var dreng," svarede min mand.

Men tiderne skifter! Ungerne spiste, så det var en fornøjelse. Det helt store nummer var, at de fik hver deres flakse, og da festen var forbi, gik de af sted med deres kildevand – nogle fik fyldt op igen ude i køkkenet – som de stolt drak af gennem deres smarte sugerør. Slikkepinden var også god. Men sugerøret var bedre! Og fødselsdagen forløb i skønneste orden. Der var ingen der styrtede rundt i en sukkerrus, og stemningen var sjov og behagelig. Maden lå godt i de små maver.

Kort efter holdt vi møde i forældrebestyrelsen, og jeg glædede mig til at fortælle om erfaringerne fra Tobias fødselsdag. Jeg havde nemlig virkelig fået noget at spekulere over. Tænk, at sukker og farvestoffer kan gøre børn kulrede, mens fornuftig mad kan gøre dem rolige og tilfredse. Og på stuerne havde man gjort de samme erfaringer. Hvis børnenes depoter var fyldt op med god og sund mad, var de glade og rolige. Det betød færre konflikter og mindre gråd. Børnene fik slet og ret overskud til at gøre det, som børn nu engang er bedst til – at lege. Og så var vi klar til næste etape.

"Har man sagt A, må man også sige B. Og har man sagt kost, må man også sige motion," sagde vores leder. "I kan huske at vi havde en idrætsuge i efteråret. Det var jo en stor succes, så nu har vi tænkt os at gøre motion og bevægelse til en fast del af hverdagen. Hver morgen samler vi alle ungerne udenfor. Vi varmer op, og så tager vi sammen en rask løbetur rundt om huset. Nogle løber én runde, andre løber otte. På den måde får vi alle en god start på dagen – og vi får mulighed for at spotte de børn, der måske har problemer med overvægt eller dårlig motorik."

Og sådan blev det. Bevægelse er en del af hverdagen. Og forældrene er inviteret til at deltage. Når vi kommer og afleverer vores børn, bliver vi nogle gange mødt af et stort skilt i døren: FULD FART FREM, står der. Så ved vi, at der er fællesløb næste dag. Så vidt jeg ved, er der ikke rigtig nogen forældre, der har taget sig tid til at være med endnu, jeg har i hvert fald ikke. Til gengæld får jeg masser af motion derhjemme, for Tobias skal jo vise os alt det, han lærer i børnehaven.

"Højere op med knæene, mor!" siger han.

"Jeg ... jeg ... kan ikke få dem højere" puster jeg.

“Jeg kommer snart tilbage til Kornblomsten”

“Hvorfor græder Mia?”

Jeg sad ude på personaletoiletet og græd ned i mit ærme, da jeg hørte en af børnene stille det naturlige spørgsmål. Og så hørte jeg Bente genne ungerne væk fra døren med et par udglattende ord. Kort efter var der en forsigtig kno på døren.

“Mia? Er du ok? Er der noget, jeg kan hjælpe med?”

Da jeg havde fået tørret øjnene og samlet mig, gjorde det godt med en kop kaffe på personalestuen. Bente havde stukket hovedet ind til Marianne og sagt, at hun lige måtte tage sig af mig, så der var voksenunderskud på Kornblomsten. Marianne havde med det samme lagt budgetter og årsplaner og skemaer fra kommunen til side for at gå ned til børnene, men hun havde også bedt Bente og mig om at kikke ind på kontoret bagefter, så hun kunne få at vide, hvad der var fat. Så mens medhjælperen var ude af spillet, tog lederen selv over.

“Det har ikke noget med jer eller børnene at gøre,” sagde jeg, da Bente hældte kaffen op. “Men jeg er bare så ked af det, fordi jeg lige har fået at vide, at min morfar er blevet indlagt.”

Jeg har altid været meget tæt knyttet til min mormor og morfar, og selvom vi nu bor i hver vores ende af landet, betyder de alt for mig. Derfor var jeg også frustreret over, at jeg ikke lige kunne tage hen på hospitalet eller være sammen med min mormor.

Da jeg havde sundet mig, meldte jeg mig klar igen. Men jeg havde overvurderet mig selv, og inden der var gået en halv time, måtte jeg igen søge ly på personalestuen. De andre var meget forstående, og da jeg sagde, at jeg nok ville være på mærkerne igen dagen efter, gav de mig tidligt fri, så jeg kunne få lidt styr på det hele.

Men dagen efter var det ikke blevet bedre. Jeg var urolig hele tiden og kunne slet ikke samle tanker. Og allerede om morgenen begyndte jeg at vande høns, bare fordi en af pigerne på stuen sagde, at hun skulle besøge sin mormor og morfar i weekenden. Hun var så glad – og jeg vidste at jeg burde være mere nysgerrig og opmærksom på hvad hun sagde. Men jeg kunne ikke.

Lidt op ad formiddagen, kom lederen hen til mig.

“Mia, jeg er ked af, at du er så ked af det. Jeg håber, at din morfar bliver rask igen. Men så længe du er så urolig, må vi altså finde på en anden løsning, for du kan ikke rigtig klare at være sammen med børnene. Og de bliver forvirrede og utrygge, når de kan se, at du er så ked af det.”

“Har også tænkt på at melde mig syg,” snøftede jeg. “Men at være ked af det er jo ikke det samme som at være syg ...”

"Det har du ret i. Men hvad vil du vinde ved en sygemelding? Så kan du gå rundt og græde derhjemme. Det får du det ikke bedre af. Og man kan sagtens være ked af det og arbejde samtidig. Bare ikke når man skal være opmærksom og have overskud til børnene," svarede hun.

Og så kom hun med et forslag:

"Hvad siger du til, at vi bytter job i de næste dage? Altså, du skal jo ikke være leder, hvis det er det, du er bange for. Men jeg har en masse opgaver på kontoret, som du kan klare. Så tager jeg en tørn på Kornblomsten, og jeg har ærlig talt ikke noget imod at komme lidt væk fra papirerne."

"Jamen, jeg kan jo ikke ..."

"Bare rolig! Jeg skal have arkiveret, sorteret og ryddet op i en masse bunker. Alt det, jeg ikke når til hverdag. Det kan du sagtens klare for mig, jeg skal nok sætte dig ind i det. Og så skal der læses omhyggeligt korrektur på årsplanen, og når du er færdig med det, finder jeg nemt på noget mere. Der er jo også en telefon, der skal passes, og du kan sagtens tage imod beskeder. Hvis det er noget akut, kan du jo bare hente mig. Så tager jeg selv et par timer om eftermiddagen til de andre opgaver."

"Det vil jeg rigtig gerne," sagde jeg. "Men hvad skal vi sige til de andre?"

"Vi siger det som det er: At du er ked af det, fordi din morfar er syg. At du har brug for lidt fred og ro. At du laver kontorarbejde for mig i stedet for bare at gå rundt derhjemme. Og at du vender tilbage til Kornblomsten, når vi to er enige om, at du er klar. Nu kører vi på den her måde en 3-4 dage, og ser hvad der sker, ok?"

De næste dage sad jeg på kontoret. Jeg ordnede en masse papirer, og tog imod en masse beskeder. Det var rart at få lidt ro, og indimellem kikkede Bente ind med et par børn, der lige ville hilse på mig, og se hvordan det gik.

"Det går godt," sagde jeg. "Jeg kommer snart tilbage til Kornblomsten".

Jeg skulle have været bortvist

Den første man bedrager, er sig selv. Når man tror, at de andre ikke opdager noget, mener jeg. Men lige efter selvbedraget, kommer svigtet. Jeg taler af erfaring. Det handler om alkohol.

Alle ved jo, at Jeppe drikker, men ingen ved hvorfor. I mit tilfælde var det fordi noget gik galt. Men jeg vil ikke sidde her og være et tudefjæs. Jeg vil bare konstatere, at det der skete for mig, kan ske

for de fleste. Knas i parforholdet. Skilsmisse. Opbrud. Ensomhed. Og hvor finder man så trøst? Måske i glemslen? Måske på bunden af flasken? Næ, der var den heller ikke. Måske i den næste? Eller næste?

Til at begynde med kunne jeg sagtens holde ensomheden på afstand, når bare jeg havde mit gode arbejde at gå hen på. Kollegerne vidste jo godt, at hun var flyttet fra mig, og de var både omsorgsfulde og hensynsfulde. Men når dagen var forbi, ja så var samværet også forbi. Og hvad var der så tilbage? En pizza og en bajer. Og en bajer mere. Og til sidst var det bajere uden pizza. Bare bajere.

Jeg skulle have været bortvist. Ud af klappen. Afskediget i vanære! Hvad ligner det at møde fuld op på arbejde? Og så på en skole? Hvad ligner det at komme siksakkende hen ad linoleumet som en spritbilist til fods? Ja, jeg ved det ikke. Men jeg takker de højere magter for, at jeg ikke bare ankom fuld – heldigvis ankom jeg også for sent. Tænk hvis eleverne havde set mig!

Nu ramlede jeg ind i et lærerværelse, hvor der kun var et par kolleger. De andre var jo ude i klasserne. Der stod jeg og svajede i døren, og de kunne straks se, at noget var raviruskende galt.

"Aksel, for satan!" var der en der sagde. Det var Torben "Hvor har du været? Hvorfor har du ikke ringet? Camilla har taget 7.b for dig, du var heldig, at hun var kommet tidligt. Er du syg?"

Torben kom helt hen til mig: "Aksel, mand! Du er sgu da fuld!"

De hældte en kop kaffe i mig før de lempede mig ud af bagdøren og ned i Torbens bil. Han kastede bekymrende sideblikke til mig, mens jeg lænede hovedet mod ruden og mærkede, hvordan smagen af en flok morgenbajere blandede sig med smagen af sort kaffe – og smagen af ydmygelse.

Torben fik mig bakset ind i stuen. Jeg sad bare og gloede, midt i sofaen, mens han gik ud i køkkenet og satte kaffe over. Gad vide hvad han tænkte, da han så alt mit rod. Den pæne mand sagde ikke noget om det. I stedet for havde han travlt på mobilen. Han skulle have været til time, men en af de andre havde hurtigt dækket ham ind og sørget for vikarer. Nu talte han med inspektøren.

Jeg skulle have været bortvist. Og det lagde inspektøren heller ikke skjul på, da jeg blev indkaldt til møde næste dag. Jeg kom ædru.

"Ved du hvad? Jeg kunne have smidt dig ud for fuld musik. Men hvad skulle det nytte? Jeg ved udmærket hvor svært du har det. Men, Aksel. Du er ikke den eneste på det her lærerværelse, der er blevet skilt. Jeg vil ikke sige at vi slår en streg over det her, for det gør vi ikke. Men du slår en streg over bajerne, hvis du vil have en fremtid her på skolen – ja, i det hele taget."

Jeg lyttede, nikkede, men sagde ikke så meget. Jeg vidste jo godt, at jeg havde opsparet en masse goodwill på skolen gennem mange år, men jeg vidste også at første udfald kan være sidste ud kald. Så da han begyndte at fortælle om kommunens tilbud til medarbejdere, der har brug for hjælp til afvænnig, lod jeg bolværket briste. Jeg huskede alt det, jeg havde undervist eleverne i. Uge-40 kampagner om alkohol. Om fornuftige drikkevaner. Og om, hvor vigtigt det er, at erkende sit problem.

Jeg blev sygemeldt, og jeg fik hjælp. I dag er jeg tilbage på skolen. Det var ikke helt nemt at se kollegerne i øjnene, men Torben og inspektøren havde gødet jorden godt. Eleverne og forældrene fik at vide, at jeg var sygemeldt på grund af stress. Det var en hvid løgn. Jeg skulle have været bortvist. Gad vide hvad der så var blevet af mig?

Den rigtig glade smiley

Augustsolen bagte ned over skolen, og bag de store glasfacader sad både elever og lærere som planter i et drivhus. Vi gispede efter vejret, og mens ungerne drømte om at komme til stranden, rystede vi andre på hovederne over politikerne, der havde sparet solafskærmningen væk i vores nye, flotte skolebygning. I sådan en hede, kan man ikke lære noget. Er der ikke noget, der hedder varmfri?

I spisefrikvarteret kom Lisbeth hen til mig.

"Kan du holde varmen?"

Jeg var ved at tømme endnu en flaske kildevand, og lignede vist mest en maratonløber, der lige var kommet over stregen. Mit eneste svar var et par himmelvendte øjne.

"Jeg er bange for, at jeg har noget ekstraarbejde til dig," sagde hun. "Kom lige med."

Lisbeth førte an til det klasselokale, hvor hun lige havde undervist i tysk. Luften var nærmest til at skære i, alle eleverne var søgt ud i skyggen, og på tavlen gispede selv de tyske verber efter vejret.

"Vi skal hen til vinduet ved katederet," sagde hun. "Jeg åbnede det for at få lidt luft ind i drivhuset her, og lige pludselig – mens jeg stod her og skrev på tavlen – mærkede jeg et lufttryk, og så kom hele vinduet ellers susende lige forbi mig. Fem centimeter til den anden side og jeg havde fået det lige i hovedet – og så havde jeg altså ikke stået her nu!"

Som sikkerhedsrepræsentant skal jeg sørge for, at skolen er et sikkert arbejdssted for både elever og personale. Jeg åbnede vinduet og svingede det op. Det vendte indad, og jeg kunne levende se for mig, hvordan det kom susende med et vindstød eller i et gennemtræk, hvis døren stod åben i den anden side. Vi taler altså om et sidehængt vindue på to m². Det har både fart og slagkraft!

"Gudskelov at du ikke blev ramt," sagde jeg.

"Ja, det havde nok kostet et kraniebrud ..."

Jeg kikkede på Lisbeth. Hun var god til galgenhumor. Men jeg kunne også se, at hun havde fået sig et ordentligt chok. Og det hører jo ikke til midt i tysk grammatik!

"Vi er nødt til at få alle vinduerne sikret med det samme. Jeg skriver en rapport og får sat noget i gang," sagde jeg.

Det var godt, at Lisbeth fortalte det til mig så hurtigt. Vi skal vide, hvor risikoen er, hvis vi skal forebygge ulykker. Derfor er nær-ved-ulykker faktisk lige så vigtige, som de ulykker, hvor en kollega eller en elev kommer til skade.

Desværre er vores unge lærere ikke altid opmærksomme på problemer med sikkerheden. Jeg tror at de koncentrerer sig så meget om eleverne og undervisningen, at de simpelthen glemmer sig selv. Men Lisbeths oplevelse var vist lidt af et 'wake up call' for os alle sammen.

Jeg orienterede de andre medlemmer af sikkerhedsudvalget, vores skoleleder og pedellen. Bagefter beskrev jeg en nærvædet-ulykke, hvor jeg bl.a. skrev, at vi var i fuld gang med at sætte hængsler op så vinduerne er forsvarligt sikret når de står åbne. Samtidig sørgede lederen for at lægge en besked

ud på lærerinfra om at alle skulle være meget opmærksomme på vinduerne indtil vi havde fået dem alle sammen sikret.

Nogle uger efter var det tid til vores halvårige sikkerhedsrundring på skolen. Vi tjekkede trapper, gelændere, skakter, hegn osv. Og vi var meget omhyggelige med at kontrollere at alle vinduer kunne sættes forsvarligt fast, når der skulle luftes ud. Vi noterede os også en udvendig trappe, der var ved at miste fodfæste, fordi regnen havde skyllet en masse jord væk. Og vi sørgede for øjeblikkeligt at få udskiftet en defekt lås på et giftskab i fysiklokalet. Vi vil jo stadig gerne kunne leve op til det arbejds-miljøcertifikat, vi tidligere fik. Nu er målet at holde – som alle kan se på lærerværelset – den rigtig glade smiley fra Arbejdstilsynet.

Vi var langt inde i september før varmen lettede, og vi ikke mere behøvede at lave gennemtræk i klasselokalerne. Og når vi luftede ud, sørgede alle for, at vinduet sad på krog. Så da vores smiley smilede lige så bredt efter næste besøg fra Arbejdstilsynet, kunne jeg kun være tilfreds.

"Se den smiley," sagde jeg til Lisbeth. "Du ved ikke, hvor glad jeg er for, at den ikke er sur."

HEDENSTED
KOMMUNE

HR-afdelingen
Tofteskovvej 4
7130 Juelsminde
hr@hedensted.dk
www.hedensted.dk